

40. fejezet - Eskük béklyójában

Harryt szokatlan érzés kerítette hatalmába, amint alakot öltött előtte Dumbledore Menedéke. Ez volt az első alkalom, hogy egyedül érkezett ide. Ahogy a ragyogó napfényben állva kimondta a címet, a ház egyszerűen kinőtt a Napos-domb oldalából. Igazán lenyűgöző látvány volt. A reggeli napsugarakban és a tavasz melegében fürdőző a mélyzöld fűvet ringató Merengő-völgy, és a valódi méretét kitűnően álcázó hangulatos kis házikó. Jól emlékezett rá, hogy amikor legelőször Pitonnal érkezett, több varázslatra volt szükség a belépéshez, de mivel ezek egyikét sem ismerte, inkább megidézte ragyogó fényszarvasát, és üzenetet küldött érkezéséről.

Alig egy percet gyönyörködhetett a ház homlokzatát borító, napfényben fürdő, díszes faragásokban, amikor Aberforth már ajtót is nyitott.

- Csakhogy megjöttél, Harry! Perselus már azon gondolkodott, hogy meghívót küld a patrónusával. A fejébe vette, hogy még alszol, vagy inkább kviddicsezel ebben a szép időben, és biztosan nem tolod ide a képedet ma reggel - nevetett az öreg. - Meg is érteném, ha így lenne...

- Bárcsak a kviddics lenne a legnagyobb gondom! Mivel megígértem, hogy jövök, sajnos le kellett mondanom még a délig tartó alvásról is - mosolygott vissza Harry, és a férfi nyomában belépett a házba.

- Ha a Roxfortban már reggeliztél, az lesz a legjobb, ha rögtön felkeresed Perselust a bájtallaborban. Így talán valamivel kevesebb késést dörgölhet majd az orrod alá.

- Jó ötlet. Úgyis nehezen viseli, ha nem neki van igaza valamiben - felelte Harry, bár cinkos mosolyába némi neheztlenség is vegyült. Egyenesen a bájtalmester tartózkodási helye felé vette az irányt.

Amint belépett a helyiségbe, máris szemközt találta magát a férfi rászegezett pálcájával.

- *Legillimens!*

Harryt szinte hanyatt taszította a hirtelen támadás, de nyomban reagált rá. Érezte, hogy ezúttal vizsgáztatják, és ő inkább segítőkészen megnyitotta az elméjét, hogy a színlelt feladás látszatát keltve felfedje szándékosan közszemlére kitett emlékképeit. Alig várta, hogy a varázslónak bemutatthassa, amin egész héten dolgozott, hiszen a múlt hét minden estéjén folytatta emlékeinek és érzéseinek szisztematikus rendszerezését.

Nyilvánvaló volt, hogy Piton cseppet sem kíméli majd, mégis bízott benne, hogy meg lesz elégedve eddigi teljesítményével. Tudta, hogy saját és társai élete múlhat titkai megfelelő védelmén, ha legközelebb szembekerül Voldemorttal. Hagyta hát, hogy a bájtalmester feltérképezze, mit talál ezúttal az elméjében.

A férfi futólag megérintett néhány felszíni emléket, majd határozottan az örvénylés mélyébe merült. Úgy tűnt, tudja, mit keres. Harry úgy érezte, mintha víz alá nyomnák. Akár lélegzetének utolsó cseppjeit, úgy kényszerítették ki mélyen elrejtett emlékeit, bár valójában nem fulladozott. Megpróbált ellenállni, ám hiába próbálkozott, egyáltalán nem tudott védekezni a támadás ellen. Lelki szemei előtt megjelent a haldokló, vérben fürdő Perselus Piton, és felette ott állt ő, amint igyekszik mindent megtenni, hogy életben maradjon gyűlölt ellensége.

A támadás hirtelen visszahúzódott, és a varázsló megszakította vele a kapcsolatot. Harry kimerülten roskadt le a legközelebbi székbe.

- Ez édeskevés, ha a Sötét Nagyúrral kerülsz szembe! - vakkantotta a bájtalmester köszönés helyett.

- Tudom, de még nincs befejezve. A védőfalakat nem sikerült egyedül kiépítenem, és nem bírom tudatosan irányítani a technikát sem, amivel kiűzhető a betolakodó - mentegetőzött Harry.

- Mostantól folyamatosan ezen kell dolgoznod! Ha nem birkózol meg a feladattal, mire Naginit kell becserkésznünk, egyedül megyek, vagy kénytelen leszek felejtésátkot küldeni rád.

- Azt már nem! Ha kell, átmenetileg eltávolítok néhány emléket arra az időre. de nem törölheti őket!

- Csak rajtad múlik, szükség lesz-e beavatkozásra - fűrészte Piton szigorúan a fiú arcát. - Akció előtt mindenképpen ajánlatos lesz megválni néhány emléktől, amik a horcrukokra és kettőnk kapcsolatára utalnak.

- Rendben, ezt elfogadom. Ha valóban segíteni akar, mutassa meg pontosan, mit és hogyan kell tennem, hogy hatékonyabban tudjak védekezni!

Piton, látva Harry eltökéltségét, ezúttal vette a fáradságot, és részletesen elmagyarázta a fiúnak, milyen eszközökkel védheti meg hatékonyan titkait. Stratégiát és módszereket adott a kezébe, és most végre segített azok alkalmazásában is. A pontos szemléltetés részeként, saját védelmi módszereit mutatta meg neki, majd belépve a másik elméjébe, rámutatott a gyenge pontokra.

Egész nap ezen dolgoztak, és annyira belemerültek a munkába, hogy észre sem vették, hogy már esteledik. Csak akkor eszméltek rá az idő múlására, amikor az alkonyat közeledtével automatikusan lángra lobbantak a helyiségben a mágikus gyertyák.

- Ó, már ennyi az idő! - kapta fel a fejét Harry. - Ön nem éhes, uram?

- Ilyesmi sosem zavar meg a munkában - felelte a férfi. - Javaslom, te is tanuld meg figyelmen kívül hagyni az ilyen jelentéktelen dolgokat. Még hasznodra válhat.

- Majd igyekszem - válaszolta Harry, de nem tudott mit tenni: amióta ráébredt, hogy még nem is ebédelt, egyre jobban mardosta az éhség. - Maga hogyan csinálja?

- Az okklumencia egyik mellékterméke, ha úgy vesszük - húzta el a száját Piton. - Egy általános érzést vagy érzetet is el lehet temetni, akár átmenetileg, akár hosszú időre. Ilyenkor egészen a tudatalatti küszöbe alá kell elrejtetni amit akarunk, úgy, hogy csak szándékosan idézhesd fel ezután.

- Maga ezek szerint soha nem éhes? - csodálkozott Harry.

- Eszem annyit, amennyire a szervezetemnek szüksége van - jelentette ki a férfi, és indulni készült. - Holnap reggel folytatjuk. Este erősítsd meg újra a védőfalakat, mielőtt elalszol!

- Várjon! Majdnem elfelejtettem! Tegnap éjjel lent jártunk a Titkok Kamrájában. - Harry hitelen teljesen elfelejtkezett korgó gyomráról, ahogy beszélni kezdett. - Ha gondolja, szívesen megmutatom a merengőben, bár valójában nem találtunk semmit, ami kapcsolatban állhat a horcruxokkal. Mindössze a baziliszkus teteme és korábban levedlett bőre volt a helyszínen. Ezeket feltehetőleg még Dumbledore professzor konzerválta valamilyen mumifikáló varázslattal, hogy megelőzze a test bomlását. Mindent átkutattunk odalent, de sem mágikus térnek, sem párszszóra nyíló helyiségnek nyoma sem volt. Még a kígyó fészket is megtaláltuk, de csak patkánycsontok voltak benne.

- Akkor ez is zsákutca volt - jegyezte meg a férfi. Arcvonásain sem csalódottság, sem öröm nem tükröződött, szokásos kiismerhetetlen vonásai elrejtették valódi érzelmeit.

- Teljes kudarcnak azért mégsem nevezném, ugyanis magammal hoztam néhány dolgot. - Harry kotorászni kezdett feneketlen tarisznyájában, és elővette az összekészített csomagokat. - Gondoltam, egy bájtalmester még ebben az állapotban is hasznát veheti az ilyesminek.

Piton sorra kézbe vette, és megvizsgálta a fiú szerzeményeit.

- Bőr, nyelv, méregfog, szív. Valóban ritkaság még a feketepiacon is. - Nehéz volt elrejtienie az új szerzemények feletti örömet. - Néhány uncia is rengeteg galleonba kerül, ez pedig külön-külön akár fél font is lehet, ráadásul már tartósított állapotban. Jó döntés volt.

- Arra gondoltam, talán hasznát vehetnénk, hogy Voldemort új pálcája ellen megoldást találjunk... - vetette fel Harry, jóleső örömmel figyelve a férfi elégedett vonásait. Ezek szerint mégis sikerült meglepnie valamivel.

- Azon már dolgozom egy ideje. Lehet, hogy ezek valóban segíteni fognak, hogy elérjek végre valami eredményt.

- Még valami történt, uram. - Harry mély lélegzetet vett, mielőtt folytatta. - McGalagony professzor elmondta, hogy a halálfalók a napokban porig rombolták Godric's Hollow-t.

Piton arca komor maszkká merevedet, és tekintete elsötétült.

- Ez várható volt.

- Hogy mondjuk meg Aberforth-nak?

- Beszélj vele te. Nekem most ezekkel van dolgom - felelte Piton, és a baziliszkus maradványaira mutatott. Sejthető volt, hogy kapóra jött neki az ürügy. - Holnap reggel itt várlak.

Harry a gondolataiba merülve a konyha felé indult, hogy valami ételt kerítsen. Remélte, hogy találkozik az idős varázslóval is, bár arról egyelőre sejtelve sem volt, mikét fogja tálni a rossz hírt.

A konyhát ezúttal üresen találta, viszont az asztalon egy tál illatosan gőzölgő, meleg leves várta. Miután jóllakott, Aberforth keresésére indult, és rövidesen rá is akadt az idős varázslóra a könyvtárban. A férfi éppen Spotty társaságában olvasgatott. A kneazel nyomban felpattant békés szunyókálásából, és lelkes dorombolással üdvözölte a fiút.

- Látom, hosszúra nyúlt a nap - mosolygott rá az öreg. - Étel van a konyhában, ha megéhezettél.

- Köszönöm, már ettem. Nagyon finom volt - felelte Harry, kissé kimérten, mert nem tudta, hogy is fogjon mondandójához. Aberforth átható tekintete azonban ezúttal is a veséjébe látott.

- Bökd ki nyugodtan, ha valami nyomja a szívedet! Talán Perselus jobban meggyötört a kellesénél?

- Nem, uram - mosolyodott el halványan a feltételezésen Harry. - Sajnos rossz hírem van a maga számára. Godric's Hollow-t néhány napja teljesen elpusztították a halálfalók.

Aberforth maga elé meredt, és tekintetébe bánat költözött.

- Éreztem, hogy ilyesmi történt. A védővarázslatok, amiket a házamra tettem, halványan még itt is jeleztek. Legalábbis megéreztem egy pillanatra, amikor életbe léptek.

- Nagyon sajnálom, hogy így történt - motyogta Harry zavartan.

- Hidd el, fiam, nem ért teljesen váratlanul. Éreztem, hogy Perselusnak igaza van, amikor előre vetítette ezt a lehetőséget. Sok helyen éltem már életemben. A remetei magány éveitől azonban ez volt eddigi legnyugalmasabb otthonom. Ahogy telnek az évek, egyre nehezebb elfogadni a változást, de hát nincs mit tenni. Ismét tovább kell lépnem, mint eddig minden alkalommal.

- Ugye itt marad?

- Még nem tudom, mit teszek. Nem akarok terhére lenni senkinek. Perselus nem szokott hozzá, hogy hosszú távon megossa valakivel az otthonát. Nem viselné jól.

- Szerintem, neki is szüksége van magára. Ha valaki nem teszi elé az ételt, ilyen életritmus mellett néhány hét alatt éhen halna - vigyorodott el bátoritanul Harry. - Nagyon szeretném, ha maradna.

- Nem lep meg. Megértem, hogy nem szívesen lennél velem kettesben, amíg ezen a titkos küldetésen dolgoztok - kacskintott rá cinkosan a varázsló. - Amíg szükségetek van rám, mindenképpen a rendelkezésetekre állok, ezt megígérhetem. Végül is mással nem igazán tartom mostanság a kapcsolatot.

Harry egyik lábáról a másikra állt, míg végül a férfi hangja ki nem segítette zavarából.

- Ha holnap is ennyi munkátok lesz, jól teszed, ha korán lefekszel. Legalább nem fog megint dörömbölni az ajtódon, hogy zeng belé az egész ház.

- Igaza van, uram, akkor hát, jó éjszakát!

- Neked is, fiam!

Reggel Harry már ruhában állt szobája közepén, amikor Piton menetrendszerű, ébresztőnek szánt dörömbölése felhangzott az ajtón. Vigyorogva tárta ki az ajtót a komor arcú varázsló előtt, mielőtt még az beronthatott volna.

- Jó reggelt! Már megint bal lábbal kelt fel?

- Azt hiszed, most hős vagy? Van még mit fejlődni - vetette oda ingerülten a férfi, majd lobogó talárral tovább robotott a folyosón, a dolgozószoba irányába.

Harry sietve bekapott néhány piritóst, és követte a varázslót. Amikor helyet foglalt a vele szemben álló, szabad karosszékekben, rögtön rátért arra, ami leginkább foglalkoztatta.

- Megvizsgálta, már amit hoztam?

- Mit vártál, hogy reggelre megmondom, hogyan pusztítsuk el némi kígyóbőrrel a Sötét Nagyurat? Ez hosszadalmas munkának ígérkezik - mordult rá Piton, de Harry nem hagyta magát, és tovább kérdezősködött.

- Most, hogy a Titkok Kamráját is átkutattuk, hogyan folytassuk az utolsó horcrux keresését?

- Úgy tűnik, neked már van róla elképzelésed - nézett rá kutató tekintettel a férfi.

- Igaza van. Mivel az árvaház régen leégett, egyetlen kecs egetető nyom maradt, mindössze: a Borgin&Burkes. Voldemort évekig ott dolgozott, azért juthatott hozzá két ereklyéhez is. Ott mindenképpen körül kéne nézni.

- Arthur Weasleytől tudom, hogy rendszeresen végeztek házkutatást az üzletben, és amióta kiderült, hogy a Dumbledore professzornak küldött elátkozott nyakék és a Volt-Nincs Szekrény is onnan származik, állandó megfigyelés alatt tartják. Már megtalálták volna, ha van ott valami.

- Ők nem olyasmit keresnek, amit mi: mágikus tereket és párszaszóval nyíló rejtekajtókat.

- Azért az aurorokat sem kell mindenben lebecsülni. Nekik is vannak hatékony eszközeik. Rémszem mágikus szeme például sok mindent észrevesz, nekem elhiheted.

- Akkor is oda kell mennünk!

- Ha ennyire ragaszkodsz hozzá, legyen. De én csinálom, és a saját módszeremmel dolgozom.

- Mit ért ez alatt?

- A párszaszótól eltekintve, egyedül is hatékonyan fel tudom deríteni a terepet. A tulaj szoros kapcsolatban áll a halálfalókkal, és az állandó ellenőrzés is gyanakvóvá tette. Nem köt üzletet idegennel, sőt még csak be sem enged a boltjába egy ismeretlent. Olyan halálfalót azonban, aki régi vevője a Nagyúr megbízásából, talán szívesen kiszolgál.

- Megint valamelyikük bőrébe akar bújni? Nem fog lebukni?

- Ez az egyetlen megoldás. Ha végeztem, talán beülök egy lángnyelv whiskyre az illető törzshelyére is, hátha elcsípek némi információt Naginiről. Ilyenkor esedékes a tavaszi etetés, nem maradhatunk le róla.

- Mikor akar indulni?

- Még ma, zárás előtt felkeresem a boltot, a többivel meg remélem, reggelig végzek. Mikor térsz vissza az iskolába?

- Arra gondoltam, hogy ezúttal tovább maradnék, ha önt nem zavarja. - Harry habozott, nem szívesen osztotta meg aggályait a cinikus férfivel. - Egy-két nap már nem sokat számít, és Hermione úgyis odaadja majd a jegyzeteit.

- Na igen. Amilyen megszállott, Miss Granger akár az élete árán is átrugdos benneteket a RAVASZ-on. Bár Weasley-nek lehet, hogy az is kevés lesz - tette hozzá cinikusan.

- Szálljon már le a barátaimról!

- Ha meg tudod oldani, tőlem maradhatsz. Ezt neked kell eldöntened! Ha itt leszel, akkor viszont minden percet ki kell használnunk. Készülj fel rá, hogy a tegnapihoz hasonlóan kemény munka vár rád minden itt eltöltött napon.

- Rendben van. Vállalom.

Furcsa mód a lelke mélyén Harry kifejezetten élvezte a kihívást, különösen amióta úgy érezte meg tud birkózni az elé támasztott akadályokkal. Az előző napi közös munka sikerélménye szinte szárnyakat adott neki. Végre eredményt tudott felmutatni egy olyan mágiaterületen, aminek valóban volt jelentősége a Voldemort elleni harcban.

Sejtelve sem volt róla, hogy Piton - bár jól álcázta érzéseit -, legalább olyan lelkesen vetette bele magát Harry kiképzésébe, mint ő a tanulásba. A mogorva férfi sosem vallotta volna be, de sikerélményként könyvelte el, hogy a számára lehetetlennek tűnő feladat megvalósítása - mármint, hogy Harry Pottert valamire is megtanítsa -, ilyen meglepetéssel tölti majd el.

A bájtálmester hamarosan - egy Harry számára ismeretlen halálfaló alakját magára öltve -, elhagyta Dumbledore Menedékét, a fiú pedig Aberforth és Spotty társaságában a könyvtárban töltötte az estét.

Nem felejtette el, hogy vacsora előtt a tükrön át tájékoztassa róla barátait, hogy ezúttal tovább marad távol. Ron és Hermione ugyan aggodalmukat fejezték ki, de Ginny úgy látszik, ezúttal jobban megértette őt, mert meglepetésére az ő pártjára állt a barátjaival szemben. Végül abban maradtak, hogy minden este jelentkezik, és csak néhány napról van szó, azután mindenképpen visszatér a Roxfort falai közé.

Minerva McGalagonyt is értesítette, egy rövidre fogott, de sokat sejtető üzenettel, és enyhe aggodalommal várta a tanárnő válaszát. Nem kellett sokáig várakoznia. Saját patrónusa után néhány perccel meg is érkezett egy jól megtermett, vadmacska formájú fénylény, meghozva a professzor beleegyezését a szokásos intelmek kíséretében.

Másnap reggel Harry már pirkadatkor felkelt, és megreggelizve várta Pitont a dolgozószoba előtt. A varázsló meglepetten felhúzta szemöldökét, majd beinvitálta a helyiségbe. A fiú alig tudta leplezni kíváncsiságát Piton előző napi kirándulásával kapcsolatban.

- Mi történt? Jutott valamire?
- Voltam az üzletben, és beszéltem Borginnal. Alig tart árut a boltjában, mert amint az aurorok megneszelik, azonnal lefoglalják.
- Bizonyára van egy jól elrejtett raktára valahol - vetette fel Harry.
- Meglehet, ott azonban szinte biztos, hogy nem találunk horcruxot. A Nagyúr tudja, hogy Borginnál mindent meg lehet venni, ha elég galleont kínálnak érte, ezért biztos, hogy nem tart nála olyasmit, ami kicsit is kecsgetető lehet bárki számára. Az üzletet volt alkalmam megvizsgálni, és nyomát sem találtam ismeretlen forrású mágianak.
- Hogy csinálta? Egyedül hagyta magát a boltban?
- Arra várhattam volna. Megkötöztem, és miután átkutattam mindent, töröltem az emlékeit. Szerencsére a jóformán üres polcok megkönnyítették a dolgom. Most már legfeljebb párszázóra nyíló rejtkehely lehet valahol, de erre később még mindig visszatérhetünk. Most fontosabb dolgunk van!
- Megtudott valamit Naginiről?
- Beszéltem néhány emberrel. A kígyót már elvitték a rejtkehelyre, és még három napig marad ott. Legalább hárman vigyáznak rá. Holnap kell támadnunk, különben nyár közepéig nem lesz hasonlóan alkalom.
- Micsoda? - nyögte meglepetten Harry. Tudta, hogy eljön ez nap is, de nem hitte, hogy ilyen hamar. Úgy érezte, még nincs rá felkészülve lelkileg. Néhány percig emésztette a hallottakat, végül Piton hangja zökkentette vissza a valóságba.
- Pontos tervet kell készítenünk a Nagini elleni támadáshoz.
- Hagirdtól megszereztem két sárkányok ellen használatos varázslat leírását. Az egyik egy gúzsbakötés, a másik egy szájszepek varázslat. Állítólag kígyókon is alkalmazhatóak. Ki kéne próbálnunk őket.
- Délután a rózsakeremben erre is sort kerítünk majd. A terv a következő: ahogy már megbeszéltük, te elváltoztatott külsővel jössz, és kerülöd a párszázót, hogy ne fedd fel a kilétedet. Az egyik őrt jól ismerem, az ő külsejét fogom magamra öltetni, hogy megzavarjam őket, és ha a Nagyúr mégis meglátja a kígyó szemével, ne legyen számára egyértelmű a helyzet. A másik két-három halálfaló bárki lehet. Ha véletlenül Draco az egyik, ellene sajnos semmit nem tehetek. Köt az esküm, amit Narcissának tettem. Ha ő is ott van, vele neked kell felvenned a harcot, de semmiképpen nem szabad megölnöd! Kizárólag *Incarerandust* használhatsz, hiszen megkötözve, pálcá nélkül úgysem lesz esélye az ellenállásra.
- Semmi sem oldhat fel egy Megszeghetetlen Esküt?
- Már megint ostobaságokat kérdezel, Potter. Akkor miért lenne *megszeghetetlen*?
- Tehát csak a maga halála vethet neki véget?
- Igen, hiszen Draco Malfoy halála egyúttal az enyémet is jelenti, mivel azt jelzi, hogy nem tettem eleget az esküben foglaltaknak.
- Ez rémes - mormolta fintorogva Harry. - Ha bárki más megöli Dracot, maga egyszerűen meghal?
- Az eskü szerint minden erőmmel védelmeznem kell őt. Ha a tudtomon kívül, mondjuk véletlenül a fejére esne egy fél téglá, azt talán túlélem, de nem vagyok teljesen biztos benne. Ráadásul nem ez az egyetlen elkötelezettségem...
- Az a másik eskü, amiről az igazgató portréja és Aberforth nem hajlandó beszélni, még ennél is rosszabb? - döbönt meg Harry.
- Majd megöl a kíváncsiság, hogy megtudd végre, igaz?
- Szeretném tudni, van-e hasonló jelentősége, ha ilyen veszélyes küldetésre megyünk együtt.
- Jelentősége? Hmm. Végül is van - morogta maga elé Piton, és kissé megütközve az „együtt” kifejezésen magába mélyedve morfondírozott valamin. - Azt hiszem, jobb lesz, ha tiszta vizet öntünk a pohárba.
- A férfi elővette Albus Dumbledore merengőjét, és az íróasztalra tette. Megállt fölötte, és a kőtálba vésett rúnákat fixírozva beszélni kezdett.
- Nem sokkal a RAVASZ vizsgák után, amikor már több mint egy éve a karomon viseltem a Sötét Jegyet, a Nagyúr közvetlen utasítást adott nekem. Követnem kellett Dumbledore professzort, és jelentenem minden találkozásját. Tudni akarta, kivel tart szorosabb kapcsolatot, hogy fény derüljön a Főnix Rendjének hajdani tagjaira. Nem volt választásom, teljesítenem kellett a parancsot. Bizonyítanom kellett, hogy a bájitalfőzésen kívül másban is a hasznomat veszi. Így történt, hogy véletlenül a saját fülemmel hallottam a Jóslatot, legalábbis az elejét, ugyanis közben észrevettem, és lelepleződtem. Annak idején még sejtelmem sem volt róla, hogy az egésznek bármi köze lehet anyádhoz, rólad pedig akkor talán még ő sem tudott. A hallgatóságot egy figyelmeztetéssel megsúgtam, ám amikor néhány hónappal később a kémek jelentései után nyilvánvalóvá vált, hogy Longbottomék és Lily Evans gyermeke a Nagyúr legfontosabb célpontjai, úgy éreztem, megbocsáthatatlan bünt követtem el.
- Piton pálcáját finoman jobb halántékához érintette, és kihúzott belőle egy fénylő emlékszálát. A merengőbe ejtett nyúlós fonál lágy örvényléssel terült el.
- Anyád volt az egyetlen ember, akinek soha nem akartam ártani. Ő elfogott olyannak, amilyen vagyok, mindig kedves volt velem, és emberszámba vett, még akkor is, amikor megtudta, hogy kihez csatlakoztam. Ráadásul végig megtartotta a titkomat, és mindezek ellenére több alkalommal fedezett, nehogy leleplezzenek. Nem bírtam elviselni, hogy árthatok neki. Először személyesen őt figyelmeztettem, és elmondtam, hogy miféle veszély fenyegeti születendő gyermekével együtt. Kértem, hogy menjenek el olyan messze, amennyire csak lehet, mert ha itt maradnak, csak idő kérdése, mikor csapnak le rájuk. Akkor adtam neki a gyűrűt, hogy ezáltal is megvédjem. Először persze nem akarta

elfogadni, hiszen ő annak idején Pottert választotta. Lily páratlanul jó ember volt. Sosem tudott volna együtt élni annyi sötétséggel, ami bennem felgyülemlt az évek során.

A bájtalmester érzelemmentes maszkja mögött, csak lázas fénnel megcsillanó szemei sejtették az elhangzott szavak mélységes jelentőségét. Fakó hangon tovább beszélt.

- Azt hittem, ezzel eleget segítettem, de hónapokkal később egy névtelen-arctalan áruló tűnt fel a sorainkban, aki szinte tálcán kínálta fel őket a Nagyúrnak. - A bájtalmester sötét tekintete a távolba meredt, vonásai kiismerhetetlenek voltak, rekedtes hangjából Harry mégis sejteni vélte a mérhetetlen önvádat a faarc mögött. - Nem tehettem mást, minthogy felkerestem az egyetlen embert, akitől Voldemort tartott. Tőle egyszer már kaptam egy esélyt, és reméltem, hogy ismét meg fog hallgatni.

A merengőben lágyan hömpölygő ezüstös anyagra bökött, és amióta beszélni kezdett, most először Harry szemébe nézett.

- Sosem hittem volna, hogy ezt fogom mondani, de úgy gondolom, jogod van tudni, pontosan mi történt.

A fiú habozás nélkül a merengőhöz lépett, és mielőtt még a férfi meggondolhatta volna magát, arcát a kavargó emlékebe merítette.

„Albus Dumbledore, a legtekintélyesebb varázsló, akit a Sötét Nagyúr egyetlen méltó ellenfelének tartottak, beinvitálta Perselus Pitont dolgozószobájába, és helyet kínált. Az áthatóan kék szemek mélyen a férfi lelkébe hatoltak, annak szándékait puhatolván. A fiatal halálfaló akadozva látott hát neki a beszédnek.

Elmesélt mindent a jóslat kihallgatásától, egészen az áruló felbukkanásáig. Dumbledore professzor azonban tudni akarta az előzményeket, és személyes indítékait is. Mivel mást nem tehetett, megosztotta vele legféltebb titkát. Elmesélte neki felemás barátságát Lily Evansszal, és hogy teljes legyen a kép, megemlítette engesztelhetetlen gyűlöletét James Potterrel szemben is. Hogy bizonyítsa tiszta szándékait, nem szívesen ugyan, de engedte belépni a férfit az elméjébe. Megmutatta neki emlékeit, bizonyítékot szolgáltatva vallomásának alátámasztására, és arra, hogyan hívta fel a lány figyelmét a veszélyre, lelkére kötve, hogy semmiképpen ne fedje fel figyelmeztetője kilétét.

Az igazgató végül sokáig hallgatott, azután mélyen a fiatalember szemébe nézett.

- Sajnálom, hogy nem akadályoztam meg annak idején, hogy ennyi keserűséget kelljen átélnie még az otthonán kívül, az iskola falai között is. Észre kellett volna vennem, és támogatást nyújtani önnek, ám Tom Denem feltűnése után sajnos sokkal kevesebb időt fordítottam rá, hogy figyelemmel kísérjem a Mardekáros diákok viselkedésének indítékait. Nincs rá mentségem. Köszönöm az információkat, és mindenekelőtt köszönöm Lilynek, hogy ő megbízott magában, és megőrizte a jót a lelkében, hogy most ezzel a tettével életeket menthessen meg. Azonnal értesítem James Pottert, hogy jelölje ki a megfelelő titokgazdát, hogy elrejtessük őket.

Az igazgató néhány sort irt egy darabka pergamenre, majd az üllőrúdján helyet foglaló vörös-arany tollazatú fönixhez fordult. A madár csőrébe fogta a levelet, és egy tüzes villanással eltűnt. Albus Dumbledore a férfihez fordulva, egyenesen a szemébe fúrta kutató tekintetét a félhold alakú szemüveg fölött.

- Felismerve jó szándékát, és tudván mekkora kockázattal jár, hogy figyelmeztetett, sőt még az is, hogy egyáltalán itt járt, felajánlom a támogatásomat. Bár igencsak megkésem, remélem, hogy elfogadja. Védelmet tudok biztosítani önnek az iskola falain belül, és ha bármit megtehetek önért, ha bármikor, bármire szüksége van, forduljon hozzám bizalommal.

- Már késő. Nekem már nincs visszaút. Megbélyegzett a Sötét Nagyúr, így bárhol és bármikor megtalálhatnak és végezhetnek velem. Igaz az én életemen nincs mit féltetni, mégis nehéz meghoznom ezt a döntést. Bárcsak jóvátehetnék mindent, amit elkövettem... - A magas, vékony férfi szinte összeroskadt a nyomasztó lelki teher alatt.

- Talán volna erre egy lehetőség... - szólalt meg vontatott hangon az igazgató. - Óriási feladat ez, és nem is kérhetem öntől ezt az áldozatot, ám ha önként felajánlja, elfogadnám a szolgálatait. - Perselus Piton arcára érdeklődés ült ki, és feszülten figyelte a varázsló szavait. - Ha ezentúl hűségesen harcol a mi oldalunkon a háborúban, és mint beépített ember rendszeresen tájékoztat engem Voldemort terveiről, nem kell elhagynia őt, csak a szívében. Ez a legnehezebb feladat, amit kimérhet önre a sors, ám ön az egyetlen, aki szerintem végre is tudja hajtani mindezt. Hihetetlen erőfeszítést, magas fokú okklumencia tudást igényel, valamint ravaszságot, mérhetetlen bátorságot és kitartást. Úgy sejttem, mindezek megvannak önben, Perselus. - Az igazgató néhány pillanatig várt. Hagyta, hogy a másik megemésztesse a hallottakat, majd folytatta. - Ha elvállalja, akkor azonban Megszeghetetlen Esküvel kell megpecsételnie döntését, hogy feltétlen bizalmamat élvezhesse, éppen úgy, ahogyan én is az önét. Ha viszont nem egyezik bele, sajnos törölnöm kell mostani beszélgetésünknek még az emlékét is. Gondolom, megérti miért. Adhatok néhány perc gondolkodási időt, hogy mérlegelhesse az ajánlatom...

- Már döntöttem, uram. Megteszem, amit kíván.

- Jól meggondolta?

- Nincs más választásom - rázta meg a fejét Piton.

- Rendben van.

Az igazgató ismét Fawkes-hoz fordult, és ezúttal egy másik sebtében megírt pergament adott a fönix csőrébe. A madár egy fényes villanással újra eltűnt, majd rövid idő múlva ismét megjelent, egy alacsonyabb, idős férfi társaságában.

- Ő Aberforth, az öcsém. Egyedül ő tud majd a kettőnk közötti egyezségéről, de ő sem hozhatja senki más tudomására, ami ma itt történik. Távol tartja magát a háborútól, szinte remete életet él, és természetesen maximálisan megbízom benne. Ő fogja elvégezni az esketést.

A két varázsló jobbjá szorosán összefonódott, az újonnan érkezett férfi pedig további kérdések nélkül rögtön melléjük állt, és összekulcsolt kezükhöz érintette varázspálcája hegyét.

- Esküszöl-e, Perselus Píton - szólalt meg Dumbledore professzor -, hogy hűséggel mellettem állsz a harcban Voldemort és csatlósai ellen, és ennek érdekében minden utasításomat végrehajtod?

- Esküszöm - felelte.

A pálcá hegyéből, ragyogó lángnyelv tört elő, és izzó kötél módjára a kezeik köré csavarodott.

- Esküszöl-e, hogy kikémleled Voldemort és a halálfalók terveit, és mindent elkövetsz azért, hogy meghiúsíthassuk őket, és megtörjük hatalmát?

- Esküszöm.

A pálcából újabb vékony lángcsóva bukkant elő, hogy tüzes kötélle fonódjon össze az elsővel.

- Megesküszöl-e, hogy vigyázol Harry James Potterre, Lily Evans Potter fiára, és megóvod az életét akár a saját életed árán is?

Egy pillanatig csend volt a szobában. Píton szája keskeny vonallá préselődött, szeme résnyire szűkült.

- Esküszöm - felelte végül a varázsló.

Arcukat vörösré festette fényével a pálcából kitörő harmadik lángnyelv, amint tekeregve ráhajlott a másik kettőre, hogy velük együtt tüzesen az összekulcsolt kezekre bilincselődjön.”

Harry újra a merengő előtt találta magát, Perselus Píton társaságában. Leült a karosszékre, de nem találta a hangját. Még mindig emésztette a látottakat. A férfi nem sűrgette, csak ült vele szemben, és összefonott karokkal maga elé meredt.

- Akkor hát ezért mentett meg minden alkalommal, a gyűlölete ellenére is - nyögte ki végül Harry, ami annyi év után végre magyarázatot nyert.

- Kötött a szavam. Igyekeztem úgy felfogni, hogy anyád kedvéért teszem: Azért, hogy ne legyen hiábavaló az érted hozott áldozata. Éppen ez volt az egyik ok, amiért az első perctől annyira gyűlöltelek.

- Nem értem. Azt hittem, hogy azért utál, amit az apám és Sirius tettek magával annak idején.

- Valóban, ez is hozzájárult, hiszen még hasonlítasz is rá. A másik ok azonban az, hogy úgy éreztem, anyádnak miattad kellett meghalnia.

Harry némán állt. Gyomra görcsösen összeszorult a hallottak hatására. Megszámolni sem tudta, hányszor érezte ezt, mióta megtudta, hogy édesanyja feláldozta érte az életét. Talán ez volt az első eset, hogy teljesen igazat adott a férfinak, és jogosnak érezte annak iránta érzett gyűlöletét.

- Józsan ésszel, persze tudom, hogy ez így nem igaz.

Harry először fel sem fogta, amit hallott, és kérdőn emelte tekintetét a bájitalmester fakó arcára. A varázsló észre sem vette reakcióját, tovább beszélt.

- A Nagyúr váratlanul jelentette be a támadást, és azonnal indulni kellett. Már arra sem volt idő, hogy észrevétlenül patrónust küldjek az igazgatónak, így csak remélhettem, hogy ők nem lesznek ott, amikor megérkezünk. Indulás előtt még sikerült egy pillanatra négy szemközt beszélnem a Nagyúrral, aki a jóslat óta sokkal inkább kitüntetett figyelmével. Kértem, hogy Lily Evanst hagyja életben, és inkább adja őt nekem. A James és köztem lévő köztudott ellentéttel érveltem, ezzel magyarázva, és bosszúként feltüntetve szokatlan kérésemet. Azt, hogy nem kínzott meg a szemtelenségemért ott helyben, jó jelenek tekintetem, és reméltem, hogy ha nem sikerült elmenekülniük, legalább az ő életét megmenthetem.

Píton egy ideig némán bámult maga elé, Harry pedig a férfire, aki mintha tudatában sem lett volna jelenlétének.

- Hogy szándékában állt-e teljesíteni a kérésemet, vagy éppen ellenkezőleg, rájött, hogy mi áll annak valódi hátterében, és direkt megölte őt, sosem fogom megtudni.

- Dumbledore professzor egyszer azt mondta nekem, hogy senki nem felelős Voldemort tetteiért, csak ő maga - szólalt meg Harry múltba révedő tekintettel. - Higgye el, nekem is nehezen sikerült mindezt elhinnem.

A bájitalmester mintha álmából ébredt volna, úgy meredt Harryre.

- Menj ebédelni, azután találkozunk a rózsakertben!

- Maga nem eszik velünk? - kérdezte sután Harry, de Píton pillantására azonnal megbánta, hogy kicsúszott a száján a kérdés.

- Talán legközelebb - morogta a férfi, és felállt, hogy átvonuljon a bájitallaborba.

- Ugye ezért ajánlotta fel, hogy létesítsünk mágikus kötést kettőnk között? - szólt utána Harry megállítva a varázslót.

- Végül is együtt kell elvégeznünk a feladatot, amit Dumbledore professzor ránk bízott - válaszolta vontatott hangon, vissza sem fordulva a bájitalmester. - Mellesleg a saját érdekemben sem árt vigyáznom a bőrödre, úgyhogy több okból is jó ötletnek tűnt.

- Szerintem anya értékelné - felelte Harry, és sietve magára hagyta a férfit nyomasztó gondolattal.

Ebéd után Harry és Aberforth a kertben beszélgetve várták Píton érkezését. A varázsló hamarosan meg is jelent elmaradhatatlan lobogó talárjával. Nem teketóriázott sokat, hanem pálcáját a közöttük lévő kis füves térre irányította.

- *Serpensortia!*

Abban a pillanatban egy sziszegve tekergőző, villás nyelvű királykobra jelent meg előttük a fűben.

Harry az állat rémült sziszegését hallva, nem tudta megállni, hogy ne szóljon hozzá a saját nyelvén.

- Ne félj, nem teszünk kárt benned! - sziszegte.

- Mit akartok tőlem? - felelte a kígyó.

- Csak szeretnénk kipróbálni néhány varázslatot. Megígérem, hogy nem fog fájni - felelte Harry, észre sem véve két társa megdöbbenő tekintetét.

- Potter, ha kicsevegtétek magatokat, jöhetnek már azok az átkok! - vakkantotta ingerülten Piton.

- Még sosem hallottam párszaszót - dörmögte maga elé Aberforth, és hátrébb húzódott, hogy onnan szemlélje az eseményeket.

- Csak megnyugtattam, mielőtt még támadott volna - magyarázkodott Harry. Elővette a pergament a Hagrid könyvéből kimásolt varázslatokkal, és a bájitalmester felé nyújtotta. A varázsló figyelmesen tanulmányozta az írást, majd kipróbálta az első varázslatot.

- *Corpus cordes draconas!*

A kígyó testére szoros kötél tekeredett, még hozzá fejét közvetlenül a farkához erősítve. A kétségbeesett állat csak vergődött, szabadulni próbálva szorult helyzetéből. Piton ismét rászegte pálcáját, melyből azonnal kicsapott a következő átok.

- *Trismus!*

A következő varázslatra a kígyó jókora méregfogai közé erős ék feszült, rázárt szájára pedig szorosan áttekeredő széles bőrszík fonódott.

- Mindkettő hasznunkra lesz - jelentette ki az eredményt szemlélve Piton. - Gyakorold be őket, hogy automatikusan használni tudj bármelyiket, ha szükség lesz rá!

- *Bocsáss meg!* - sziszegte Harry, és ő is kipróbálta, majd feloldotta néhányszor mindkét varázslatot. Mikor már úgy érezte, elég lesz, éppen ismét szólni akart az állathoz, amikor a bájitalmester újra varázsolt.

- *Vipera Ivaneska!*

A kígyó abban a pillanatban nyomtalanul eltűnt. Harry keserűen bámulta Piton hátát, amint lobogó talárjában elhagyta a kertet.

- Szegény jószág. Hogy bánhat így egy érző lényvel! - szűrte a fogai közt visszafojtott indulattal.

- Ő már csak ilyen marad, ne is törődj vele - vigasztalta Aberforth. - A lényeg, hogy jól mentek a varázslatok, és több esélyetek lesz a kígyó ellen.

- Maga mindenről tud?

- Ó, erre könnyű volt rájönni. Nem lehet véletlen, hogy ilyesmit gyakoroltok, amikor Voldemort házi kedvence is éppen egy jókora kígyó. Ráadásul alig néhány hete éppen ő marta kis híján halálra Perselust. Ezek után nem csodálom, hogy nem lopta magát a szívébe a fajtája.

- Ez eddig eszembe sem jutott - merengett Harry.

- Gyere vacsorázni, azután én minél hamarabb lepihennék a helyedben. Úgy hallottam, holnap nehéz napotok lesz.

Harry a varázslatokat tartalmazó pergament gyűrögetve követte a férfit a konyhába.